

Christer Boucht:

Ett krigsminne från midsommartiden 1944

Jag hade som kompanichef i JR 13 fått en rysk granatskärva i mitt högra knä och förpassats till krigssjukhuset i Petroskoi. Blev senare friskförklarad men tyvärr kommenderad till krigsdomare i 15. brigaden. Eller ”diskriminerats”.

Men också i 15. brigaden började det hända något. Ryssarna satte i gång med ett stort anfall midsommartiden 1944. Den 22 juni väcktes jag av min ordonnans i min krigsdomarkorsu. Han var helt upprörd och berättade att ryssarna överrumplat brigadstaben på sin väg mot Viborg. Mina spaningsofficersinstinkter vaknade till liv. Beslöt att gå söderut mot fienden. Men inga fiender såg jag, bara egna soldater som flydde i panik och kastade sina gevär. (Två års tukthus och 66 mark till staten för bortkastat gevär, tänkte krigsdomaren.)

Jag fortsatte mitt ensamma strövtåg och stötte på en lastbilschaufför från vår träng. Hans bil hade fastnat i gyttjan. Vi pratade en stund och då kom ett ryskt markstridsplan flygande över oss. Det flög mycket lågt men sköt inte på oss. Vad värre var att det gjorde en vänstersväng ut över Ladoga och kom brummande och vilt skjutande på låg höjd, svepande över trädtopparna.

Planet gjorde en ny sväng ut över Ladoga. Lastbilschauffören kröp in i förarhytten och jag hoppade upp på flaket. Sökte sedan skydd i ett dike, som visade sig vara ett stenröse. Jag kände svår smärta i min vänstra fot men linkade fram till en meterlång, halvtruten brädstup. Den blev min räddningsplanka, när jag stultade i väg mot huvuddelen av trängen. Den blåa svullnaden sitter i ännu 70 år efteråt och tillför mig månatligen 212 euro som krigsinvalidpension för svårt skadad krigsinvalid.

Trängen, ett tjugotal fullastade bilar och cirka 30 man, tog jag kommando över och gav dem order att följa mig, vi skulle försöka hinna till Syväri ”stad” längs landsvägen norr om Svir. Vidpass 200 ryska jaktplan dominerade luftrummet. Inte ett enda finskt plan gav sig in i den leken. Ryssarna trodde att de skyddade en rysk kolonn! Situationen var allvarlig men tillika komisk.

Efter en timmes lugn åkning kom vi fram till byn Syväri. Där hoppade en finsk pionjärsergeant upp ur ett dike och berättade att bron minerats och inte fick beträdas.

Jag bad honom vänta med utlösningen av laddningen tills vår kolonn hunnit över. Han var en klok karl och kolonnen kom över. Sedan var det bara att fortsätta norrut mot de egna linjerna längs den välbekanta väg där JR 13 kämpat sig fram mot floden Svir.

Ett par timmars körning och vi var framme vid den egna brigadens försvarsområde. Träffade brigadkommendören, överste Kuistio. Han frågade lite spydigt menande: ”Nå, var har kaptenen varit hela dagen?” Han trodde visst att jag gjort som den kapten som var chef för brigadens kommandobyrå. Han hade övergivit kommandobyrån och gett sig i väg mot Finland.

Jag berättade om min smått fantastiska historia.

Kuistio frågade om jag var villig att avsluta mitt arbete som krigsdomare och överta den lediga posten som chef för kommandobyrån. Jag svarade ja på bägge frågorna.